

STEPHANIE LAURENS

DILEMMA
van de
LIEFDE

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Stephanie Laurens
Oorspronkelijke titel: *The Taming of Ryder Cavanagh*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: bij Barbara
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0027 5
ISBN 978 94 027 5375 2 (e-book)

NUR 342
Eerste druk november 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Londen, mei 1837

‘Heb je je oog op hém laten vallen?’

Mary Alice Cynster sprong een halve meter in de lucht van schrik, althans, zo voelde het. Terwijl haar onaangenaam getroffen zintuigen zich herstelden, en zij weer bij haar positieven kwam, werd ze furieus. Ze draaide zich met een ruk om en stond oog in oog met haar irritante, razend makende maar o zo onweerstaanbare kwelgeest. Waarom Ryder Cavanaugh zichzelf de rol van hinderlijke volger had aangemeten wist ze niet, maar sinds ze elkaar twee dagen geleden kort hadden gesproken op het verlovingsbal van haar zus Henrietta, was hij niet meer bij haar weg te slaan en hij had zich ontpopt als een gruwelijk irritante lastpak.

Vóór hen was de balzaal van Felsham House overladen met de crème de la crème van de *ton*, en de zwierende zijden en satijnen baljurken van de dames staken als een vrolijk veelkleurig palet af tegen het zwart van de avondkostuums van de heren. Zorgvuldig gecoiffeerde hoofden glansden, juwelen fonkelden en honderden getemperde stemmen vormden tezamen een beschaafde kakofonie.

Ze had zich teruggetrokken in de schaduw onder de orkesttribune om haar doelwit beter te kunnen observeren, en was zo verdiept geweest in het bestuderen van de bewuste jongeman dat ze Ryder niet naderbij had zien komen. Ondanks zijn lengte bewoog hij zich soepel en geruisloos. Zoals gewoonlijk diende zijn onberispelijke strak gestileerde avondkleding ter accentuering van de soepele kracht van zijn lange, gespierde postuur. Met een elegant bedekte, brede schouder nonchalant leunend tegen de muur naast haar en

half geloken ogen bekeek hij haar met zijn gebruikelijke lijzige leeuwenblik.

Anderen lieten zich vaak beetnemen door Ryders pose van vriendelijke, zachtaardige, indolente reus. Maar zij niet. Achter die glanzende groene ogen zat een even scherpzinnig, zelfverzekerd en genadeloos capabel brein verscholen als waarover zij zelf beschikte.

Ondanks de bedrieglijke charme van zijn normaliter ondoorgrondelijke, schijnbaar nonchalante *élégance* kon ze uit de klank van zijn stem en het kortstondig opzetten van grote ogen opmaken dat het voorwerp van haar belangstelling hem oprecht had verrast toen hij het, heimelijk over haar schouder meekijkend, had geïdentificeerd.

Inwendig vloekend, omdat hij wel de allerlaatste persoon was met wie ze die informatie wilde delen, keek ze hem met vuurspuwende ogen aan. ‘Ga. Weg.’

Uiteraard had het bevel geen enkel effect; ze had zich net zo goed de moeite kunnen besparen. Ryder, ofwel de vijfde markies van Ravensthorpe, de titel die hij zes jaar geleden na de dood van zijn vader had geërfd, stond wijd en zijd bekend als een man die wetten en regels in principe aan zijn laars lapt. Er waren maar weinig mannen bij wie dat door de *grandes dames* door de vingers werd gezien. Alleen bij aristocraten die over zo veel persoonlijke macht beschikten dat men het verstandiger achtte hen ongehinderd door de balzalen, salons en eetkamers te laten zwerven, zolang ze zich maar aan een minimum aantal regels van de ton hielden. Kortom, zolang ze een gedrag vertoonden dat de toets der kritiek nog net kon doorstaan. Het was een van die onuitgesproken maatschappelijke toegeeflijkheden.

Ook al bond ze niet in en bleef ze hem dreigend aankijken, Mary was zich terdege bewust van alle facetten van Ryders persoonlijke macht.

Van zo nabij kon je dat onmogelijk níét zijn.

Alsof hij een merkwaardig maar in potentie lekker hapje bestu-

deerde keek hij op haar neer. Aangezien ze niet alleen de jongste was van de huidige generatie Cynster-meisjes, maar ook de kleinste, en hij ruim één meter vijfentachtig mat, zou die arrogante blik intimiderend moeten zijn. Ze voelde zich echter nooit door hem geïntimideerd. Confuus misschien, uit haar evenwicht, wie weet zelfs mentaal zodanig wankelend dat ze het gevoel had te vallen, zeker, maar niet in het minst bedreigd. Maar goed, ze liepen elkaar al zolang ze zich kon heugen tegen het lijf. Hun families behoorden tot de oudste van de ton, en dus kende iedereen elkaar, zoals dat in die kringen normaal was.

Zijn met dikke wimpers omrande groene ogen bleven haar ogen onwrikbaar vasthouden. ‘Maar je ziet Rand toch zeker niet als een geschikte echtgenoot voor jou?’

Ze hief haar kin op, maar ze was niet in staat om langs haar neus op hem neer te kijken. ‘Die beslissing is geheel en al aan mij, dunkt me.’

‘Doe maar geen moeite. Jullie passen niet bij elkaar.’

‘O, werkelijk?’ Ze aarzelde. Als iemand de ambities van zijn halfbroer kende, was Ryder het wel. Met opgetrokken wenkbrauwen goot ze op hautaine wijze genoeg ongeloof in haar stem om, zo hoopte ze, hem te verleiden er nader op in te gaan. ‘En waarom denk je dat?’

Terwijl hij overwoog haar vraag te beantwoorden, vroeg zij zich al wachtende af of het misschien een verstandiger koers was geweest om geen bijzondere belangstelling aan te leggen voor Randolph, ofwel lord Randolph Cavanaugh, een van Ryders halfbroers en degene die qua leeftijd onder hem zat. . . Maar omdat ze op het verlovingsbal van Henrietta en James resoluut Ryders uitnodiging om met hem te dansen had afgeslagen, een uitnodiging waarvoor de meeste dames van de ton, jong, oud of stokoud, een moord zouden doen, had ze ongewild zijn nieuwsgierigheid gewekt, en sindsdien had hij haar, evenals ieder ander roofdier, ogenschijnlijk passief achtervolgd.

Ook al was het vanavond pas de tweede avond na het verlovingsbal, Ryder was natuurlijk intelligent genoeg om haar doel geraden te hebben. Dus nee, het was werkelijk zinloos om hem op dat punt te misleiden, hij zou er alleen maar gevaarlijker door worden.

Om zijn mond verscheen een flauwe glimlach, en toen hij inademde alvorens te spreken, verwachtte ze niet anders dan dat hij gevaarlijk zou zijn.

‘Sta me toe de situatie puntsgewijs weer te geven.’ Zijn stem was zo laag dat de klank op een zacht spinnen leek. ‘Ten eerste word jij, als laatste ongehuwde vrouwelijke Cynster van jouw generatie, beschouwd als een uiterst belangrijke huwelijkskandidate.’

‘Dat is wel het laatste waarop ik zit te wachten.’ Fronsend zocht ze zijn ogen. ‘Ik zie niet in waarom ik als zodanig beschouwd zou moeten worden. Ik ben de jongste, en ook al is mijn bruidsschat inderdaad niet te versmaden, ik ben bepaald geen loepzuivere diamant, noch een erfgename om over naar huis te schrijven.’ Nu ze hem toch om zich heen moest dulden, zag ze geen reden om géén gebruik te maken van zijn goed geïnformeerde en vlijmscherpe brein.

Ryder hield zijn hoofd schuin, maar bedwong de neiging om haar te zeggen dat ze weliswaar geen loepzuivere diamant was, maar dat dat eerder te maken had met haar uitgesproken persoonlijkheid dan met een gebrek aan schoonheid. Ze was namelijk heel bekoorlijk en beschikte over een opwindende en levendige aantrekkingskracht die mannen hevig fantaserend naar haar deed omkijken. Daarvan was hij zich uitermate bewust geworden sinds hij, gedreven door nieuwsgierigheid, gekwetste trots en enkele minder eenvoudig te definiëren fascinaties, haar de afgelopen dagen heimelijk had achtervolgd. ‘Maar het doorslaggevende aspect is je ontgaan. Voor deze generatie ben je de laatste kans van elke voorname familie om een liaison met de Cynsters te bewerkstelligen. Het zal een decennium of langer duren voordat de volgende generatie, de kinderen van je

neven en nichten dus, hun entree op de huwelijksmarkt zullen maken. Zodoende ben jij in dat opzicht een te winnen prijs, ongeacht je eigen wensen. En Rand erft natuurlijk noch titel, noch bezit.' In tegenstelling tot hemzelf... 'Vraag het iedere willekeurige grande dame maar,' zei hij smalend, terwijl hij haar met opgetrokken wenkbrauwen recht in de ogen keek. 'Ze zal je hetzelfde vertellen. Iedereen verwacht van jou dat je goed trouwt.'

Het geluid dat ze voortbracht leek verdacht veel op gesnuif. Zijn mondhoeken trokken op in een glimlach; hij begreep het gevoel.

'Nee.' Ze schudde haar hoofd. 'Als dat het geval was, zou ik al bestormd zijn.'

'Nog niet.' Hij zag geen reden om haar niet uit de droom te helpen. 'Maar het volgende Seizoen zul je wel degelijk worden bestormd. Je bent pas tweeëntwintig, en dit jaar hebben jouw ouders al voldoende aan hun hoofd met Henrietta's verloving en komende bruiloft. Dus niemand heeft jou op het moment in het vizier, althans, niet in "echtelijke" zin.' Alleen hij dan. En hij was van plan om al zijn potentiële concurrenten een stap voor te zijn.

Ze kneep haar lippen samen, onverwacht zinnelijke rozenknoproze lippen in haar zo jeugdige gezicht. 'Anderen mogen er dan zo over denken, maar op het punt van partnerkeuze doet uitsluitend mijn mening ertoe.' Haar uitdrukking werd zo mogelijk nog strijd-lustiger. 'En in alle andere opzichten -'

'Rand is niet geschikt,' onderbrak hij haar. 'Hij is zes jaar jonger dan ik en maar twee jaar ouder dan jij.' Terwijl hij die feiten vaststelde, begreep hij opeens waarom ze Rand had uitgekozen. 'En mocht het aan je aandacht zijn ontsnapt - hoewel ik er een lieve som om durf te verwedden van niet - een man van vierentwintig is weliswaar lichamenlijk volwassen, maar zelden ook geestelijk.' De glimlach die hij zich veroorloofde was volstrekt oprecht. 'Gun Rand de tijd, en hij zal precies zo worden als ik, geloof me.'

Maar zo'n verandering was nu precies wat Mary coûte que coûte wilde voorkomen. Zich van hem afwendend hervatte ze haar observatie van de man in kwestie. Hij maakte deel uit van een groepje dat midden in de rechthoekige balzaal stond. 'Volgens mij zal Randolph de perfecte echtgenoot voor mij zijn.'

Naast al het andere was Randolph een veel mildere versie van Ryder. Als ze met hem zou trouwen, wist ze absoluut zeker dat ze een zodanige invloed op hem zou kunnen uitoefenen, dat hij zich in geen enkel opzicht zou ontwikkelen tot een voor de gehele vrouwelijke sekse levensgevaarlijke edelman als Ryder. Als ze met Randolph zou trouwen, zou ze haar eigen sekse een dienst bewijzen. De vrouwelijke helft van de bevolking had echt geen behoefte aan nóg een Ryder. Naast het fysieke effect dat hij op vrouwen had, was hij absoluut niet te sturen.

Haar blik op Randolph fixerend nam ze zijn aantrekkelijke kanten onder de loep. Anders dan Ryders goudbruine haardos was die van Randolph donkerbruin, zoals de donkerbruine lokken van zijn moeder Lavinia. Daar waar Ryder zijn haar iets langer droeg en het in fascinerend verfromfaaide lokken neerviel – een krachtige aansporing voor vrouwen om hun vingers door de weerbarstige haardos te halen – had Randolph, net zoals veel andere aanwezige mannen, een modieus kapsel; niet lang, maar ook niet kort.

Randolphs schouders waren breed, hoewel niet zo opmerkelijk breed als die van Ryder. Hij was lang en op het magere af, magerder dan Ryder. Ryder was echter veel langer, zodat de imposante breedte van zijn borstkas in proportie was. Randolphs postuur was ook perfect in proportie, maar gewoon, niet meer dan doorsnee. Het had niet die goddelijke omvang van Ryders postuur.

Dat, moest Mary inwendig erkennen, waren min of meer de verschillen tussen de halfbroers. Niet alleen tussen Ryder en Randolph, maar ook tussen Randolphs jongere broers, Christopher, kortweg Kit, en Godfrey. Ryder was het enige kind uit zijn vaders eerste hu-

welijk. Randolph, Kit, en Godfrey waren Lavinia's zonen, de tweede vrouw van wijlen de markies. Er was ook nog een zuster, Eustacia, beter bekend als Stacie. Voor Mary waren het bekende gezichten, maar echt k nnen deed ze hen niet. Nu ze van plan was in de familie te huwen, wilde ze natuurlijk veel meer over hen te weten komen.

Ze popelde van ongeduld om vaart te zetten achter haar campagne met als doel Randolph zover te krijgen dat hij haar een aanzoek deed. In de beginmaanden van dit Seizoen had ze resoluut alle potentiële heren de revue laten passeren. Toen ze er eenmaal van doordrongen was dat Randolph perfect aan haar eisen voldeed, had ze er bij haar oudere zus Henrietta op aangedrongen om haar de ketting te laten dragen die een Schotse godin, 'The Lady' genaamd, aan de gezusters Cynster had geschonken. The Lady had via Catriona, de echtgenote van Mary's neef Richard, een connectie met de familie. Catriona was een hogepriesteres van The Lady en, naar verluidt, zeer gerespecteerd. Via Catriona had The Lady beschikt dat opeenvolgende vrouwelijke Cynsters de ketting moesten dragen als hulp bij het vinden van hun ware helden. Als groep hadden ze lang geleden 'hun enige echte held' omschreven als de man op wie ze smoorverliefd zouden worden, en met wie ze een lang en gelukkig huwelijk zouden hebben. Ofschoon ze aanvankelijk allemaal de krachten van de ketting met enige scepsis hadden bekeken, had hij zijn magie bewezen; eerst bij Heather, daarna bij Eliza, toen bij Angelica en recentelijk bij Henrietta, ook al had zij pertinent geweigerd erin te geloven.

De ketting, bestaande uit amethisten kralen en gouden schakels, waaraan een spits toelopende rozenkwarts hing bij wijze van talisman, was naar Mary overgegaan. De ketting hing om haar nek, de kristallen hanger rustte warm tussen haar borsten.

En ze geloofde met heel haar hart en een vurig verlangen dat de talisman zijn werk voor haar zou doen.

Maar om de zoektocht een stukje op weg te helpen, had ze haar huis-

werk al gedaan: ze had het terrein verkend en Randolph Cavanaugh geïdentificeerd als de ware, de perfecte echtgenoot voor haar. Nu hoefde de ketting haar keuze alleen nog maar te bevestigen.

Twee dagen geleden had ze de ketting gekregen, net vóór Henrietta's verlovingsbal; Henrietta had hem om Mary's nek vastgehaakt, en sindsdien had ze hem niet meer af gedaan. Gisteravond had ze voor het eerst met de ketting om met Randolph kunnen praten. Ze hadden beiden lady Cornwallis' soiree bezocht, maar nadat ze ruim een halfuur in hetzelfde groepje als van Randolph converserend had doorgebracht, had zij in ieder geval... niets bijzonders gevoeld.

Ze wist niet precies wat ze had verwacht, maar van wat ze van haar nichten en Henrietta had begrepen, deed de ketting niet actief iets, maar zou het sieraad ongemerkt invloed uitoefenen op het proces. Door het te dragen zou je de ware jakob zeker ontmoeten, maar meer hulp viel niet te verwachten. Ze mocht dus niet rekenen op een of ander definitief teken.

Vandaar dat ze meer tijd met Randolph moest doorbrengen. Als hij inderdaad haar ware jakob was, haar onbetwiste enige echte, dan... zou er toch iets moeten gebeuren. Dan zou er iets van een vonk moeten overspringen.

Van standbeen veranderend keek ze om zich heen. Ze bedacht manieren om hem te benaderen. 'Hoe kan ik het het beste aanpakken?' fluisterde ze voor zich heen.

Onmiddellijk werd ze zich ervan bewust dat Ryder zich naar haar vooroverboog in een poging op te vangen wat ze zei. Ze onderdrukte resoluut de aanvechting, zo niet de bijna overweldigende aanvechting om zijn kant op te kijken. Hij was nu zo dichtbij dat ze, als ze inderdaad zijn kant op zou kijken, vrijwel zeker als gebiologeerd zou blijven staren naar die man met zijn groene ogen, ondeugende lippen en scabreuze glimlach slechts op enkele centimeters afstand...

In haar hele rechterzijde voelde ze hem – een warme, tergend

verleidelijke sensatie. Zijn aanwezigheid, gevaarlijk aanlokkelijk en sensueel, hield een ondefinieerbare belofte in die moeiteloos het vrouwtje van de menselijke soort aantrok. Ze vond allang dat hij geboren was met een bijzonder soort van sensuele charme die uit iedere porie van zijn lichaam gutste.

Niet dat zij het effect ervan niet voelde, er niet op reageerde, niet dat zij die specifieke spanning niet herkende, maar ze had lang geleden al beseft dat, als ze zich zou veroorloven iedere willekeurige reactie die een man, wie dan ook, bij haar teweegbracht te laten zien, de bewuste man haar de baas zou zijn, in plaats van zij hem.

Lang geleden had ze al besloten om het heft in eigen hand te houden, om onafhankelijk te blijven.

Met alle knappe en aangeboren dominante mannen in haar familie had ze haar hele leven het gedrag van zulke mannen ervaren; had ze gezien hoe ze reageerden op tekenen van ontvankelijkheid van de kant van de dames, en wat die veelzeggende tekens inhielden.

Zodoende had ze er hard aan gewerkt om die radicaal te wissen uit haar repertoire van spontane reacties.

Hoewel ze Ryders aantrekkingskracht even sterk voelde als iedere andere vrouw, gaf ze hem dus geen reden te denken dat hij ook maar enige indruk op haar maakte.

Ze was immers niet uit op Ryders aandacht maar op die van Randolph, en vanavond was ze vastbesloten die te krijgen ook! Ze had een nieuwe, korenblauwe zijden jurk aangetrokken die perfect bij haar ogen paste en de paarsblauwe tint van de amethisten kralen fraai deed uitkomen.

Randolph. Hij had haar onverdeelde aandacht. Maar ook al kostte het haar geen moeite om haar ogen op hem gericht te houden, haar andere zintuigen volgden verdraaid traag.

Die vervloekte Ryder ook! Met hem zo dichtbij bleven haar eigenzinnige zintuigen geïnteresseerder in hem dan in Randolph, hoe

goed ze die ook verborgen hield. Maar hoe knap en goed gebouwd Randolph ook was, waar het op sensualiteit aankwam kon hij niet in de schaduw van zijn oudere halfbroer staan. Er was geen vrouw binnen de ton – noch daarbuiten – die Ryder niet zijn eigen voetstuk in de Galerij der Overweldigend Knappe, Buitensporig Aantrekkelijke Mannen zou gunnen.

Maar wat deed een knap uiterlijk ertoe? Om het simpel te formuleren, Ryder was te knap, nee, in ieder opzicht té aantrekkelijk voor zijn eigen bestwil en voor die van anderen.

Voor al voor háár bestwil. Ze koesterde geen enkele illusie waar het haar eigen kracht betrof; Ryder had een sterkere wil dan zij. Ze zou hem nooit kunnen sturen. Dat zou geen enkele vrouw ooit kunnen.

Randolph daarentegen vertegenwoordigde precies datgene wat ze zocht. Hij zou uitermate geschikt voor haar zijn.

‘Op het gevaar af dat ik een grauw en een snauw krijg,’ mompelde Ryder naast haar, ‘maar hoe denk je Rand ervan te overtuigen dat je de vrouw van zijn dromen bent?’

Op de tribune boven hen hoorde Ryder enig geroezemoes. Met een beetje geluk waren de musici gearriveerd, en zouden de strijkkoppen spoedig op de snaren worden gezet. Het enige wat hij nu moest doen om zijn huidige missie de goede richting op te sturen, was Mary tot dat moment aan de praat te houden.

Langzaam draaide ze haar hoofd om, precies genoeg om hem een – in haar ogen – ontmoedigend donkere blik toe te werpen. Ze moest nog veel leren. Ze zou hem eerder ontmoedigen als ze lief naar hem glimlachte. Er was weinig wat hem meer kon verlokken dan vrouwelijk verzet. Voor iemand wiens lusten zo afgestompt waren als die van hem, was een noviteit meer dan boeiend. In overeenstemming echter met zijn doel haar vertrek van zijn zijde uit te stellen, zei hij niets meer maar wachtte op haar antwoord met het engelengeduld van de ervaren jager.

Haar donkere blik ging over in een sombere frons. 'Ik begrijp niet waarom dat jou iets zou aangaan.'

Ryder zette grote ogen op. 'Ik dacht dat dat wel duidelijk was. Rand is tenslotte mijn jongere broer.'

'Halfbroer.' Met haar neus in de lucht liet ze haar blik over de balzaal dwalen en vond Rand weer. 'Toegegeven, hij is totaal anders dan jij, maar ik zie niet in waarom jij vindt dat hij zijn oudere broer nodig heeft om hem te beschermen tegen iemand als ik.'

Zijn lippen spanden zich even aan. 'Brutaal nest.' Maar ze had de spijker op zijn kop geslagen; ze had haar zinnen op zijn onschuldige jongere broer gezet, en hij had inderdaad het gevoel dat hij hem moest beschermen. Van een vrouw als zij deed Rand het in zijn broek, zeker nu hij nog zo jong was.

Dat Ryders beschermende impulsen momenteel samenvielen met zijn eigen agenda was puur toeval. Of, zoals hem dat zo vaak overkwam, een nuttige wending van het lot.

Terwijl haar ogen op Rand gericht bleven, trok Mary een delicate schouder op. 'Ik ben zoals ik ben, en wat ik ben kan nauwelijks als enige bedreiging voor Randolph opgevat worden.'

'Hangt ervan af hoe je het bekijkt.'

Ze wierp hem nog een dodelijke blik toe, maar voordat ze iets kon zeggen, hoorden ze boven hun hoofd het snerpende krassen van snaarinstrumenten die gestemd werden, prompt gevolgd door de verleidelijke melodie waarmee een wals geïntroduceerd werd.

Perfect...

Voordat ze tijd had om te reageren, laat staan te ontsnappen, stapte Ryder uit de schaduw van het balkon in het heldere licht van lady Felshams kristallen kroonluchters en maakte bewust een verdomd elegante buiging voor Mary. Terwijl hij zijn hand uitstak, ontmoette hij haar geschrokken blik. 'Sta mij toe u nederig ten dans te vragen.'

Ze kreeg een ietwat verwilderde blik in haar ogen, ja, enigszins ontzet zelfs. Hij keek haar indringend aan zodat hij wist wanneer bij haar het besef doordrong wat er zou gebeuren als hij haar in zijn armen had. Dan zou ze haar reactie op hem niet kunnen onderdrukken, de instinctieve, aangeboren reactie, waarvan hij domweg wist dat ze hem onderdrukt had.

Haar blik ging van zijn hand naar zijn ogen. 'Nee.'

Hij glimlachte. Doelbewust. 'Je vindt het vast onverstandig om een scene te maken, waarmee je de aandacht van iedere aanwezige grande dame op ons zou vestigen.' Hij trok een wenkbrauw op. 'Er is immers geen enkel plausibel excuus om een dans met mij te weigeren.'

Haar ogen, die vastgeklonken waren aan die van hem, vernauwden zich tot smalle spleetjes. Ze perste haar lippen samen tot een smal lijntje, die sensuele lippen waarover hij was gaan fantaseren. Na nog een tel knikte ze. Eén keer. 'Goed dan.' Ze stak haar hand naar hem uit, maar verstijfde op het moment dat haar vingers en zijn handpalm elkaar bijna raakten.

De aanvechting bedwingend om haar hand vast te pakken, te grijpen, ving hij haar blik weer op en trok een wenkbrauw op.

Een onverzettelijke, ijzersterke wil glansde in haar blauwe ogen. 'Eén dans. Daarna breng je me naar Randolphs groepje.'

'Afgesproken,' zei hij zonder ook maar een moment te aarzelen. Zijn vingers sloten zich om die van haar, hij trok haar dichterbij zich toe en liep met haar naar het midden van de balzaal, waar gasten ruimte maakten voor de dansparen.

Terwijl hij Mary naar de dansvloer begeleidde, verscheen er spontaan een glimlach om zijn mond. Te oordelen naar de manier waarop ze zich bewoog, lichtvoetig en bijna gretig aan zijn zijde, beseftte hij dat zij dacht dat ze gewonnen had of dat ze op zijn minst gelijk hadden gespeeld.

Maar ze was aan het schermen met een meester. Hij was meer van

dit specifieke spel vergeten dan zij ooit zou weten; hij vond het prima om zich te schikken naar haar plannen.

Maar eerst zijn prijs: de wals. De eerste van vele, ongeacht haar huidige voorkeur.

Bij de dansvloer aangekomen draaide hij zich om en trok haar soepel in zijn armen. Het verbaasde hem niet dat ze gracieus een stap naar voren deed, terwijl ze een kleine hand op zijn schouder liet rusten en zonder ook maar een seconde te aarzelen haar andere hand in die van hem liet nemen. Maar in plaats van haar gezicht naar dat van hem op te heffen, liet ze haar blik naar rechts dwalen, naar waar Randolph ervoor had gekozen om met zijn vrienden te blijven kletsen.

Ook al was ze in zijn armen, haar gedachten leken elders te vertoeven...

Doelbewust liet hij zijn hand op haar delicate rug rusten, en ja hoor, daar was het: de veelzeggende huivering die door haar heen ging, hoezeer ze ook vocht die te verdringen.

Terwijl zijn lippen van verwachtingsvolle verrukking krulden, deed hij de eerste pas en nam haar mee in de dans, nagenietend van haar onmiddellijke reactie die ze niet had kunnen verbergen: de manier waarop haar ogen flikkerden terwijl haar blik zich abrupt op zijn gezicht richtte, de manier waarop haar zinnelijke lippen een fractie weken, haar adem stokte...

Vanaf dat moment had hij haar onverdeelde aandacht.

Hij was niet van plan die ooit nog te laten verslappen, ooit nog te laten afdwalen.

Terwijl hij de blik in haar ogen met de kleur van korenbloemen onder een stormachtige hemel vasthield, leidde hij haar behendig over de dansvloer. En terwijl hij zich concentreerde op de passen en draaiingen, voedde hij de opzweepende dans van hun zintuigen, daarbij genadeloos de intensiteit van hun moeiteloze, bijna perfecte gratie verhogend.

Hij mocht dan uitblinken op de dansvloer, zij was een ranke godin. Ze was tegen hem opgewassen, niet bewust, maar intuïtief kon ze zich met hem meten.

Zelfs nu ze elkaar recht in de ogen keken, wees ze onwankelbaar iedere ontvankelijkheid af.

Pure uitdaging...

Van hem naar haar toe en vice versa.

Al zwierend over de dansvloer tartten ze elkaar, daagden ze elkaar over en weer uit, als een onzichtbaar toegeworpen handschoen, niet vertrouwend op woorden maar op de pure kracht van wat ze beiden met hun ogen konden zeggen, met hun blikken konden overbrengen.

Het enige wat een willekeurige toeschouwer zou zien was een paar dat geheel opging in de dans, hun blikken vastgeklonken.

Niemand kon de door hun geleverde strijd zien, dat elementaire gevecht. Een privéoorlog die, zo vermoedde hij, spoedig zou uitmonden in een beleg.

Het roofdier in hem was verrukt, aangemoedigd en verlokt. Hij had geen enkel bewust besluit genomen; zo ging hij niet te werk. Lang geleden had hij al geleerd dat voor hem het succes in het leven meestal voortkwam uit het volgen van zijn intuïtie.

En dat was precies wat hij nu deed. Zijn intuïtie had hem op Mary Cynsters pad gebracht, en nu was hij vastbesloten haar te veroveren.

Ze zou de zijne worden, en hij wist dat dat voor hem goed zou uitpakken, dat het hem vooruit zou helpen, hem datgene zou brengen wat hij van het leven verwachtte en wat hij nodig had om het leven te leiden zoals hij het wenste.

Meer hoefde hij niet te weten.

Dat, en het gevecht waarvan de winst hem niet kon ontgaan. Ondanks haar afwijzende houding hadden zijn aangeboren talenten hem niet in de steek gelaten. Misschien wilde ze hem nu niet, maar op een gegeven moment zou ze dat wel willen.

Mary kon nauwelijks ademhalen, alsof haar longen dichtzaten, geblokkeerd werden. Ryders mondhoeken trokken langzaam op, en zijn vastberaden blik werd alleen maar vuriger. Resoluter, indringender, uitgesprokener.

Ze deed niet alsof ze het niet begreep, verspilde geen tijd aan een poging te doen alsof. Die vermaledijde Ryder had door haar muur heen gekeken, misschien niet vanaf het eerste moment, maar zeker wel toen ze naar Randolph had staan staren en tijdelijk was vergeten dat het in ieder denkbaar opzicht veel grotere gevaar vlak voor haar neus had gestaan.

Op het moment dat Ryders hand, groot en krachtig, haar met zijde bedekte rug had aangeraakt... Ze brak de gedachte, de herinnering af. Alleen die had haar al doen huiveren. Opnieuw. En ze had geen zin om de leeuw die haar over de dansvloer liet wervelen nog meer aas toe te werpen.

Wat zij wél moest doen, was het heft weer in handen nemen. Als ze vanavond iets had geleerd, was het wel dat Ryder – om welke onbegrijpelijke reden dan ook – het in zijn hoofd had gehaald om jacht op haar te maken, en hij was een van de weinigen binnen de ton die intelligent, talentvol en capabel genoeg was om haar te leiden. Om haar te verlokken, haar te sturen en, het irritantste om te moeten toegeven, haar te manipuleren – waarvan deze wals getuigde. De gedachte alleen al om door iemand gestuurd te worden, deed haar haar kaken op elkaar klemmen, deed haar de hakken in het zand zetten, bij wijze van spreken dan... Maar in dit geval wist ze dondersgoed dat het verstandiger was om te vluchten dan om het gevecht aan te gaan.

Verstandige vrouwen haalden zich niet meer op de hals dan ze aankonden, en zij kon Ryder niet aan. Geen enkele vrouw kon hem aan.

Erger nog, ze begreep onmiddellijk dat hij haar leven in ieder opzicht zou domineren. Volgens haar was hij even behendig in het naar zijn hand zetten van de maatschappelijke conventies als zij.

Dus, ja. Ze moest er als een haas vandoor om zo veel mogelijk ruimte tussen hen te creëren, om hem op afstand te houden, in ieder geval tot het moment waarop hij de jacht op haar opgaf en zich op een gewilliger prooi zou richten.

Aannemende uiteraard dat hij zich op zijn gebruikelijke wijze alleen maar amuseerde...

Er drong zich een verontrustende gedachte aan haar op die zich nestelde in haar brein. Er was geen ontkennen aan dat zij – jong, ongehuwd, van gegoede familie – in het geheel niet voldeed aan de kenmerken van zijn gebruikelijke maîtresses...

De innerlijke frons liet ze in haar ogen doorschemeren. Het stilzwijgen waarin ze tot nu toe volhardden duurde voort; een drukkende, beladen stilte, een gespannen botsing tussen twee dominante persoonlijkheden waarbij geen van beiden wilde wijken.

Zonder verder nog na te denken verbrak ze de stilte. 'Waarom doe je dit?' Ze was er volmaakt van overtuigd dat ze zich niet nader hoefde te verklaren.

Er verstreek een seconde, daarna trok hij een goudbruine wenkbrauw op. 'Waarom denk je?'

'Als ik het wist, zou ik het niet vragen, en zeker in jouw geval zou ik niet zo aanmatigend durven zijn je gedachten te kunnen lezen.'

Zijn mondhoeken krulden omhoog en vormden even later met kennelijke tegenzin een waarderende glimlach. 'Heel verstandig.'

Ze opende haar mond om zich toch nader te verklaren, en hij trok haar dichterbij naar zich toe.

Zo dichtbij dat ze de warmte van zijn lichaam door haar kleren heen kon voelen. Zo dichtbij dat ze abrupt en compleet werd overspoeld door een vloedgolf van sensaties vanwege de onbeschaamdheid waarmee hij haar met zijn lichaam insloot, waarmee hij haar omringde met zijn mannelijke lichaam dat zo veel langer, harder, zwaarder, gespierder en eindeloos veel krachtiger was dan dat van haar.